

Egy reménysugár a demonstráció harmincadik napján

Kormánykörökben ismét napirenden a lakásmaffia-bűnözés

Miniszterelnökhöz címzett beadvány a jelenlegi visszásságokról

A harmincadik, az utolsó nap vasárnapra esett. Kopogott az eső a sáttetőn, hangillusztrációval színesítve a Kossuth téri eszmecsere helyszínét. A lakásmaffia-áldozatokat összefogó Sors-Társak egyesületének tagjai akkor már egy hónapja költöztek ki az Országház elé - a "mi csak így tudunk nyaralni" - mottó jegyében, hogy ismételten a küzdelmükre irányítsák a közfigyelmet, mert úgy látják: lényegesen kevesebb történt ügyükben, mint amennyi elhangzott a különböző hivatalos megnyilvánulásokban.

Az egyesület elnöke bevezetőjében megemlíti: 1999-ben nem kevesebb, mint 26 helyre küldte szét levelét, összefoglalva ismereteit az ingatlanbűnözésről; a módszerekről, az elkövetői és az áldozati csoportok jellemzőiről, de érdemleges választ sehonnan sem kapott. Viszont sorozatban jelentkeztek nála a tönkretett emberek, akikkel a közös harc nagyobb sikere érdekében összefogtak, megalapították a Sors-Társak Egyesü-

Eljött a petícióért a titkárságvezető asszony, vajon ki és mikor fogja hozni a választ?

letét. Ezt követően az Országgyűléshez fordultak, s ennek aztán végre lett eredménye: több parlamenti bizottság képviselő tagjaiból egy ad hoc albizottságot hoztak létre az úgynevezett lakásmaffia jelenség vizsgálatára. Ez az albizottság derekas munkát végzett, tagjainak pártkötődése érzékelhetetlen volt, valamennyien ar-

ra törekedtek, hogy a kialakult helyzetről tiszta kép alakuljon ki, és a megoldást tudjanak javasolni az Országgyűlésnek.

Ez másfél évi működés után meg is történt, a hozott határozat, ha az áldozatok szempontjából nem is volt tökéletes, mégis arra utalt: jó úton halad a megoldás felé az ingatlanbűnözés visszaszorításá-

nak, a tönkretett emberek kárpótlásának ügye. Sikertült általa elérni, hogy az egyesület állami forráshoz jusson tevékenysége folytatásához: a tagok közötti kapcsolatrendszer ápolásához, a kifosztottak megsegítéséhez, egzisztenciájuk újraalapozásához. Ráadásul seregnyi intézkedést írt elő a hivatalok számára az ingatlanbűnözés

Az eszmecsere kezdetére megtelt a sátor

Akik a legtöbbet fáradoztak a demonstráció sikeréért

Magánemberként nagyon sajnálja dr. Kecsmár Ilona, hogy tíz év után is csak itt tartunk

visszaszorítása. Aztán egy év elteltével, az addigi út megtételének felmérésekor váratlanul a kormánypártok olyan új határozatot fogadtak el (amely a korábbinál lényegesen semmitmondóbb volt, elmosva a felelősséget a megteendő lépésekért, "államosítva" a civil szervezet által hatósabban és olcsóbban végezhető tevékenységeket, ami együtt járt azzal: az egyesület támogatása egyszeri maradt, nincs folytatása.

- Örülök, hogy tudunk segíteni, ugyanakkor szomorú vagyok, hogy nem mindenkinek - közölte Devánszky dr. Molnár Katalin, az egykori albizottság szocialista párti elnöke, aki éppen eljött az eszmecsere, mint egykori alelnöke, a fideszes dr. Kosztolányi Dénes, aki kijelentette: - Ideje lenne, hogy az állam végre a lakásmaffia-áldozatokért is tegyen végre valamit!

A "kilúgozott" országgyűlési határozat

óta ismét eltelt egy év, és Devánszky dr. egy megjegyzése bizonyára sok igazságot már-már reményvesztetten kereső hallgatója számára felvillanyozóan hatott: : tudomása van arról, hogy a kormányzat ismét foglalkozik a megoldatlan kérdésekkel, és ha felkérjük, ő készséggel részt venne a válaszok kidolgozásában.

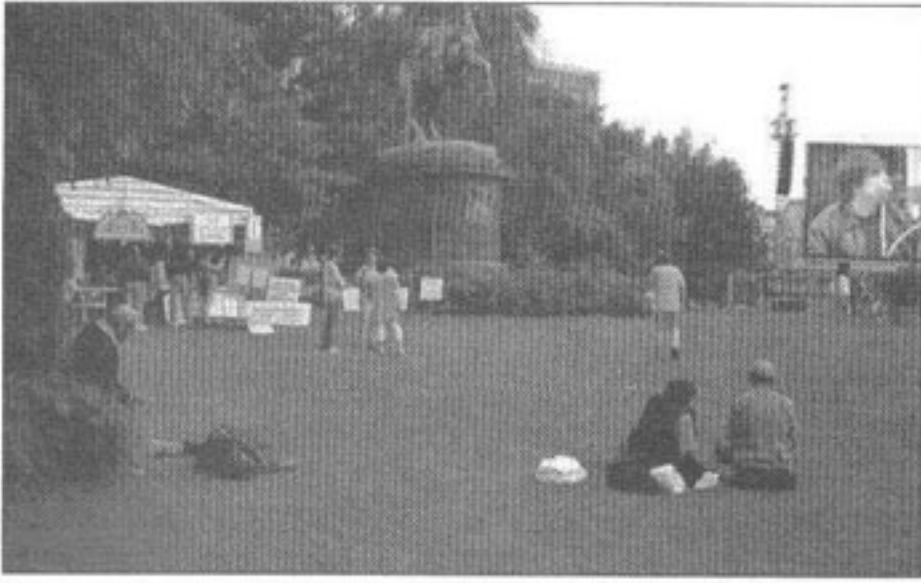
A negyvenötven fős közönség tagjai egymás után ismertették ügyük állását, tanulságait, mikor megérkezett a sátorba Miniszterelnöki Hivatal titkárságvezetője, dr. Kecsmár Ilona, és átvéve a kormányfőhöz írt petíciót, megjegyezte: "Természetesen emberként, állampolgárként, a Magyar Köztársaság polgára-

A furcsa hátraarc oka: a tévések kérték, hogy a kormányfő képviselője a sátor bejáratánál kapja meg a petíciót, ahol világosabb van, mint bent

Az egyesület elnöke felolvassa a petíciót

A vezérlő fejedelem bronzjobbjánál a sorstársak sátra, baljánál a kivetítő

Sokan már be se fértek a ponyva alá

ként mindannyiukkal együtt érzek. Végtelenül sajnálom, hogy a bizalmukkal visszaéltek, végtelenül sajnálom, hogy az életüket más emberek tönkretették, és végtelenül sajnálom azt, hogy közel tíz évvel, sőt, több, mint tíz évvel azután, hogy valami elindult, újra itt tartunk."

Az Országház előtti sátorban átadott petíció - amelyet az alábbiakban

közre is adunk - talán leglényegesebb pontja az a kérés: a miniszterelnök kezdeményezze az első országgyűlési határozat "rehabilitálását", vele a változatlanul meglévő jogi kiskapuk bezárását, a bűnözők által tönkretett emberek átmeneti megsegítését.

Hogy ők ne váljanak valóban sátorlakókká valamelyik erdőszélen.

Sz. F.

Hétvégéken sok volt a nézelődő

Változatlanul pártolja az egyesület tevékenységét, ezúttal is eljött, felszólalt az egykori országgyűlési albizottság elnöke, Devánszky dr. Molnár Katalin és helyettese, dr. Kosztolányi Dénes.

Többen kihasználták az alkalmat, és tanácsot kértek ügyükben a nagy tapasztalatú jogász-politikus asszonytól

A demonstráció idején rendezett fórumon Lakatos Pál újságíró válaszolt a sorstársa kérdéseire

Az eszmecsere után műsorral kedveskedtek a jelenlévőknek az egyesület művészbartái

A Sors-Társak Közhasznú Egyesülete elnökének levele Gyurcsány Ferenc miniszterelnökhöz

Tisztelt Miniszterelnök Úr!

Engedje meg, hogy az újbóli megválasztásához gratuláljak a magam és a sorstársaim nevében.

Tisztelettel kérjük Önt, hogy kormányfőként kezdeményezze és támogassa az Országgyűlés 71/2004. (VI. 22.) határozatának a törvényhozói szándék szerinti eredeti visszaállítását.

Indoklásunk az alábbiakban foglalható össze.

Az ingatlanokkal, bérlakásokkal kapcsolatban feltárt visszaélések megakadályozásáról, az úgynevezett lakásmaffia-tevékenység visszaszorításához szükséges kormányzati intézkedésekről szóló 71/2004. (VI. 22.) OGY-határozat meghozatala nagy örömet szerzett a lakásmaffia anyagilag, erkölcsileg teljesen tönkretett áldozatainak. Annál nagyobb szomorúságot okozott az, amikor kiderült: az elégedettségünk mindösszesen pár hónapig tarthatott, mivel a Dr. Petrétai József igazságügy-miniszter úr által 2005 márciusában beterjesztett, H/15233. számú országgyűlési határozati javaslat (3. oldal II. határozati pont: Az Országgyűlés az ingatlanokkal, bérlakásokkal kapcsolatban feltárt visszaélések megakadályozásáról az úgynevezett lakásmaffia-tevékenység visszaszorításához szükséges kormányzati intézkedésekről szóló 71/2004. (VI. 22.) OGY-határozatát jelen határozattal hatályon kívül helyezi), valamint a 4. oldal

indoklás utolsó fejezetében a jövőre nézve már nem kell szerepelniük.

Ugyanaz a Parlament, mely 2004-ben szinte egyhangúlag megszavazta, ezúttal - kizárólag kormánypárti szavazatokkal - el is vetette azt az alapos, az összes érintett szakterület felelős vezető munkatársa munkáját is tükröző, a lakásmaffia áldozatai számára reményt nyújtó határozatot, amelyet különböző pártállású képviselők (a Devánszkiné dr. Molnár Katalin és dr. Kosztolányi Dénes által vezetett albizottság tagjai) indítványoztak.

Ha ilyen rövid idő alatt a 2004-es határozat tartalma oly gyors javulást eredményezett volna, mint amelyet a 2005-ös határozat sugall, az megnyugtató lenne. Azonban ez, az ügy bonyolult jellegére tekintettel, a gyakorlatban nem történt, s nem is történhetett meg. Erről sajnos az egyesületünk - évtizedes tapasztalaton alapuló - véleményét nem tartották fontosnak megkérdezni. Márpedig a mi statisztikánk nem tükrözött érdemi javulást.

Az átalakított minisztériumi hatáskörök akár új lendületet is adhatnak az ingatlan-bűncselekmények elleni küzdelemnek. Ugyanakkor nem megnyugtató számunkra, hogy a rendőrség - és ezzel a bűncselekmények nyomozati feladatai - ahhoz az igazságügyi tárcához kerültek, amelynek korábbi és mai vezetője a következőképpen nyilatkozott. Idézet Dr. Petrétai minisz-

ter úr bizottság előtti válaszából: "...amit jelenleg ebbe a jelenségkörbe sorolnak, ami a színlelt szerződések következtében áll elő, jogászként nem nagyon tudok mit kezdeni."

Reméljük azáltal, hogy a korábbi Belügyminisztérium az Ön új kormányzása alatt kizárólag önkormányzati felügyeletet lát el, nem jelenti azt, hogy az országgyűlési határozat megszabta felelősségük és kötelességük e területen elenyészett, illetve Dr. Lamperth Mónikának semmilyen teendője ne lenne. Tisztán kell látnia, Miniszterelnök Úr, hogy e társadalmunkat nyugtalanító bűncselekménycsoport felszámolása csak összehangolt kormányintézkedések mellett számolható fel. Ennek alapját teremtette meg az osztatlan egyetértéssel fogadott eredeti országgyűlési határozat, amelynek érdemi rehabilitálását kérjük. A teendők újragondolása annyiban szükséges, amennyiben a feladatok az Ön új kormányzati szerkezetéhez illesztenődnek.

A 2005-ös határozattal hatálytalanításra kerültek az alábbi, számunkra igen fontos pontjai a 71/2004. (VI. 22.) OGY-határozatnak:

6. oldal,

- V/7. A Belügyminisztérium "a Pénzügyminisztériummal közösen dolgozza ki annak a feltételét, hogy a 2005. évi költségvetés állami támogatást nyújtson akár normatív finanszírozással, akár

pályázati úton - az úgynevezett lakásmaffia-tevékenység áldozatait lakással vagy más módon segítő önkormányzatok részére".

Nem sikerült nyomára jutnunk, hogy ez ügyben bármi is történt volna - egyesületünket sem kereste meg senki tagjainak sorsára vonatkozó érdeklődéssel -, az új határozatból pedig már teljesen ki is maradt ez a pont.

(A 2005-ös határozat 2. oldalának 15. pontjában szereplő, a kormány számára feladatként jelentő pont nem helyettesíti ezt. Szövegezése - "vizsgálja meg a krízishelyzetbe került családok esetében kiemelt támogatás nyújtásának feltételeit központi költségvetési támogatással vagy az önkormányzatok részvételével" - szerint egy megítélés vonatkozik a saját tetteik által rossz helyzetbe kerülőkre - mint a bérlakás

költségeit nem fizetők - és azokra, akik a joggal történt visszaélés áldozatai. Ez számunkra sértő, elfogadhatatlan.)

7. oldal,

"VII. Biztosítsa, hogy a Pénzügyminisztérium

1) Teremtse meg az úgynevezett lakásmaffia-tevékenység véten és rászorult kárvallottai számára - újbóli életkezdésük biztosítása érdekében - a központi állami - civil segítségnyújtás anyagi hátterét..."

A 2005. évben együttesen 50 000 000 Ft támogatást kaptunk a Belügy- és az Igazságügyi Minisztériumtól. Azok a családok tudják ennek az összegnek

a célzott felhasználását, a segítségnyújtásnak a számukra felbecsülhetetlen értékét bizonyítani, akiknek meg tudtuk akadályozni a kilakoltatását, a végrehajtását, elérhettük otthonukban maradását. Másoknak szociális segílyt, új egzisztenciájuk felépítésének kezdéséhez lakásvásárláshoz való támogatást tudtunk biztosítani. Úgy gondolom, hogy a kapott támogatással jól tudtunk élni, azt sokak érdekében, rendeltetésszerűen használtuk fel.

- VII. Biztosítsa, hogy a Pénzügyminisztérium

- 3) Vizsgálja meg, hogy
 - a) az ún. lakásmaffia-tevékenység kapcsán az el-

Ez ügyben a tapasztalataink a következőkben foglalhatók össze.

"A fiktív adásvételi szerződéssel lakáshoz, ingatlanhoz jutottak az illetéket sok esetben nem fizetik meg.

"Az uzsorakamattal növelt kölcsönösszeg visszafizetése után adót egyáltalán nem fizetnek.

"A kilakoltatást követően a perek hosszú éveig tartanak, ez idő alatt kiadják albérlébe, ismét adófizetés nélkül.

"A bonyolítók háttér-munkát végeznek, magas jutalékért, ugyancsak adófizetés nélkül.

"Az ügyvédek nagyon sok esetben számlát nem állítanak ki.

zésű levelét, amely a szociális érzéketlenség teljes hiányáról tanúskodik. A szokványos bankhitelből, közműszámlák ki nem fizetéséből keletkezett adósságoktól eltérő kezelést igényel a lakásmaffia által adott uzsorakölcsönök áldozatainak ügye. Részükre javasoltuk az önkormányzati elővásárlási jog gyakorlását, amely bevezetésre került. Bízunk abban, hogy az Önkormányzatoknak elegendő forrása lesz arra, hogy élni tudjon elővásárlási jogával, ezzel is szélesítve a bérlakásszektor. Egyenesen komolytalan a levélnek azon megjegyzése, hogy az önkormányzati elővételi jogról történő lemondás 30 napos

gativán érinti, és jelentős bizonytalanságot okoz a cégek életében." Önhöz írt levél 1. oldal, 1. bek.

Kérjük, Miniszterelnök Úr, ne engedjen a pénzügyi lobbijának!

A fentiek alapján kérjük a 71/2004. (VI. 22.) OGY-határozat eredeti törvényhozói szándék szerinti visszaállításának kezdeményezését. Kérjük, hogy az Országgyűlés tegyen eleget annak a kötelezettségének, miszerint évenként megtárgyalja az országgyűlési határozat végrehajtásáról számot adó minisztériumi beszámolókat. A beszámoló megvitatása olyan időpontban történjék, amelyre Egyesületünk megfelelő időben felkészülhet, és álláspontjának kifejtésére lehetőséget kap.

Ismerve a T. Miniszterelnök Úr humanus megnyilatkozásait, kérésünk kedvező elbírálásában bízva várjuk szíves válaszát!

Kérésünk:

- a 71/2004. (VI. 22.) OGY-határozat törvényhozói szándék eredeti visszaállítása,
- politika - és korrupciómentes igazságszolgáltatás legyen Magyarországon,
- történjék meg az elkövetők felelősségre vonása mind a közjegyzők, ügyvédek, kölcsönadók, bonyolítók és az összes társtettes tekintetében,
- a lakásmaffia áldozatai rehabilitálásban részesüljenek,
- a lakhatás biztosítva legyen Magyarországon.

A faxon történő elküldés dátuma: Budapest, 2006. július 28.

A petícióátadás napja: Budapest, 2006. augusztus 6. 12.00 órakor

Tisztelettel:
Török-Szabó Erzsébet
elnök

Barátságos búcsú: a vendéget az egyesület tagjai viszik az Országházhoz övező kerítésig

követői körnek milyen illeték- és adófizetési kötelezettsége keletkezett, s megtörtént-e a kötelezettség teljesítése,

b) mérje fel, hogy milyen mértékű adóhiányt eredményeznek az „illegális” ingatlan- és lakásbérbeadások...”

"A végrehajtók nem állítanak ki részletes számlát, így nem derül ki, mennyi a munkadíjuk, milyen bevétel után fizetnek adót.

A fentiekben túlmenően meg kell említenünk a Magyar Bankszövetségnek a T. Miniszterelnök Úrhoz írt, 2006. január 31. kelte-

határideje növeli a hitelezői kockázatokat, nehezíti a végrehajtás menetét.

"A szóban forgó törvénymódosítás a bankok, pénzügyi vállalkozások, faktoringcégek - amelyek a leggyakrabban kezdeményeznek követeléseik behajtására ingatlan-végrehajtást - működését rendkívül ne-

Aki eladósította őket, a házukra licitál

Beteg gyermekeikért vállalták a rossz hitelfeltételeket

Kilenc óra két perckor érkezünk a siófoki végrehajtói irodához. A ház kapuja zárva, kaputelefonon beszélünk, "a kilencórásra jöttek?", kérdez vissza egy női hang. Bent már elkezdődött az aktus. A végrehajtó az árverezési tudnivalókat ismerteti íróasztala mögül, előtte ketten ülnek: tar fejű, középkorú férfi, térd alatt végződő, seszínű nadrágban, zokni nélküli lábán fekete sportcipő. A másik fiatalabb, hosszúnadrág csauszínű cipővel és szintén világoskék ing. Az iroda többi íróasztala mögött még két helybéli munkatárs, előbb az árverezési letétet kérik tőlünk, mikor közöljük, csak közönség vagyunk, a végrehajtó tisztázza, miért is. Aztán elkezd a licitet.

Ilyen esetben a negatív licitelés a szokásos. Tizenhatmilliós kikiáltási értékről ötvenezer forintként mond mindig kevesebbet, a vele szemben ülő kékingesek némán hallgatják. Már ott tart: „tizenkétfélmillió-hatszázötvenezer, tizenkétfélmillió-hatszázézer” - hiába. A kikiáltási érték hetven százalékaig mehet le, ami 11 millió 200 ezer forint. Kimondja. Csend. Aztán az idősebb kékinges bólint, és öléből jobb kézfejét pár centire megemeli. A végrehajtó közli: letevő jelezte vételi szándékát, az ingatlan 11 millió 200 ezer forintért elkel.

Még nincs vége

Azzal a családdal érkezünk, akinek a házat éppen elárverezték. Az asszony ekkor ki is borul, hangosan méltatlankodik: ő adta a hitelt, ő, B., aki most az igazi értékénél jóval olcsóbban megkapja az ingatlant. A végrehajtó már karhatalmat emleget, elhagyjuk a helyiséget. De előbb kérjük B.-t, elmesélné-e az ő változatát az esetről, elzárkózik. Kint derül ki számunkra, hogy a fiatalabb kékinges az immár majdnem háztalan család bíróság által kirendelt ügyvédje, aki nemrég kapta meg csak az ügyet. Kérte a végrehajtás felfüggesztését, hiszen megtámadta a végzést, de két bíróság között kóvályog az aktacsomag, és nyár lévén, ítélkezési szünetben nem akadt, aki tudott volna foglalkozni

beadványával. Most Kaposvárról jött át, hogy felügyelje, minden jog szerint zajlik-e. Nem talált kifogásolnivalót: bármily tragikus is az esemény, a végrehajtó precízen tette a dolgát. Már kint a ház előtti járdán közli: a felfüggesztési kérvény - ha egyelőre ismeretlen helyen tartózkodik is - érvényes, ha a bíróság méltányolja, akkor kifogásolható, semmissé nyilvánítható az árverés.

Ott szalad! - kiált fel V.-né, és a ház túlsó vége felé mutat, ahol B. szedi a lábát, át az úttesten, bepattan egy terebélyes BMW-be, és fordul, indul. Nem mert erre jönni, a hátsó kijáraton menekült el!

Megyünk mi is a kocsikhoz, fordulunk, indulunk a pár kilométerre lévő Ságvárra. Ahol V.-ék élnek. A Sport utcában a kerítés mögött festetlen, vakolt ház. A terasz beépített, "ezt is abból a kölcsönből csináltuk" - mondja az asszony, aztán vezet végig a há-

Olivér, a kisebbik fiú megmutatja, hogyan inhalál.

A veszendőben lévő ház és gazdái

zon, mutatja, mi mindent még. Például a szobák padlóját, mert ki kellett cserélni a padlószőnyeget, hogy minél kevesebb por szálljon fel. A padlóhoz pedig fel kellett törni a régi, hullámos aljzatbetont. De a tetőt is újra kellett szigeteltetni, cserepeztetni.

Cseberből vederbe

Mindkét gyermekük tüdeje súlyosan beteg ugyanis. Három és fél éve, 2003 tavaszán mondta meg az orvos, milyen feltételekről kellene gondoskodniuk, hogy könnyebb legyen a gyerekek élete. A heverőjüket például fél-évente cserélnék atkamentesre. Vagy vegyenek új ágyakat, és akkor csak a matracokat kell váltani. Mint tudjuk, a betegség drága, az volt V.-éknek is, kis jövedelmük elment a napi megélhetésre, a kényeszerű kiadások sorában gyógyszerekre, tisztítószerre, utaztatásra. Nem volt tartalékuk.

Az asszony ápolónő, biztos jövedelemmel, a férfi gépész, kiszámíthatatlan munkalehetőséggel; az tűnt a jobb megoldásnak, ha ő vállalja a főállású gondozást, a gyest, a gyedet. Pénzüik egy házfelújításhoz nem volt, olcsó hitelt akartak. Kerestek valakit, aki ért hozzá. Az Expressz újságban olvasott telefonszámon a fővárosi hirdető a hívásra igent mondott, tízezer forint útiköltséget kért, és hogy friss tulajdoni lap legyen kéznél. A banki kölcsön megszerzése hosszabb, de addig is

tud szerezni magánszemélytől, gyorsan. Három hónapra vállalható - gondolták V.-ék, és akkor azonnal nekiláthatnak a munkának. A hárommillió-kétszázezer forint helyett a kamatos összeg, 4 millió 600 ezer került a közjegyző által ellenjegyzett okiratba. És amikor nem kapták meg a banki kölcsönt, közölték, hogy nem tudják visszafizetni. Akkor fizesse tovább a kamatot. Azt már nem, gondolták, ám mégis aláírták a további kölcsönként meghatározott 1 millió 800 ezer forintot, amikor a férjet a közjegyzői épület második emeletén a korláthoz szorították, hogy ha nem írja alá, akkor átteszik rajta. Így lett velük szemben B.-nek és társainak majdnem 6 és fél millió követelése.

És ahogy a hínár egyre mélyebbre húzza a kapálódzó embert, úgy merültek el az adósságban V.-ék is. Akképp folytatódott a vergődésük, hogy kaptak megint egy jó ajánlatot, s belekapaszkodtak, mint egy szalmaszálba. Egy pécsi vállalkozónak volt ingatlana, de nem volt hitele a pénzintézetekben. Vegyék fel V.-ék helyette, az ő ingatlanfedezetére 11 millió hitelt, abból övék lehet a 4 millió 600 ezres alapösszeg. Egy takarékszövetkezetben a hitelt meg is kapták, de V.-ék csak aláírták a bizonylatot, a velük lévő vállalkozó és társa vette át a teljes pénzt, s semmit nem adott át abból! Addig pedig egymás között nem írtak szerződést, ezután pedig már azok nem voltak hajlandóak... A takarékszövetkezettel ezt követően ők álltak szemben, s míg az lehetőséget lát a hitel visszatérülésére általuk, addig nem is foglalkozik azzal a pécsi jelzáloggal... A végrehajtási lapon ott szerepel a neve a kezdeményezők között.

Végsőkig elkeseredve

Tettek-e rendőrségi feljelentést V.-ék? Tettek. E má-

sodik ügylet közvetítőjét sikerült előkeríteni a mobiltelefonja által, s ő beismerte, hogy kapott a vállalkozóktól másfél millió forint jutalékot. A rendőrség aztán leállt: egy tanúval nem lehet mit kezdeni.

V.-ék nagyobbik fia (V.-né első házasságából) magántanuló, mióta iskolába jár, most majd a kisebbik is az lesz; forgalmas helyre nem mehet, tömegközlekedési járművön nem utazhat. A nagyobbik tüdejének kicsinyke része működik (hároméves korában egy megfázás következményeként kezdődött a folyamat, amit a felületes orvos nem vett észre). A kisebbik idő előtt és vesebeteg született, aztán a tüdőasztmája is előjött. V.-ék minden szert kipróbálnak, amit a kezelőorvos nem helytelenít. De azzal még senki nem biztatta őket, hogy a szervezetben zajló kóros folyamatok visszafordíthatók...

V.-né ápolónői fizetésének jó ideje már csak a felét kapja meg, a másik felét - bírósági ítélet alapján - a végrehajtóhoz utalja a bíróság. Hogy ebből mennyit küldött tovább a hitelezőkhöz, és mennyit tartott meg a saját díjazására, azt nem sikerült megtudnia.

Berobbantom, felgyújtom a házat, ha tényleg ki kell költözni! - fakad ki V.-né. Legalább annyival kevesebb jusson B.-nek!

Ott még nem tart az eljárás. Ha sikerül érvényteleníteni az árverést, talán sikerül bebizonyítani az igazukat a bíróságon. Ha nem, még a helyi önkormányzatnak is nyilatkoznia kell, él-e elővásárlási jogával. Ahogy már máshol megtörtént az országban hasonló esetben: az arra méltónak ítélt család bérlőként ott maradhatott, és a helyette fizető önkormányzatnak részletekben törlesztett. Ságvárótt egyelőre ez a lehetőség meglepetésként hatott.

Sz. F.

A lakásmaffiaügy a sajtóban

Áldozatok és karkötösök. "Elnézést, megosztanám velem az ebédjét? - fordul egy huszonéves lány a fűben eszegető nénihez a Parlament előtt, a lakásmaffiák áldozatait tömörítő Sors-Társak Egyesületének szombaton kezdődött demonstrációján. - Hajléktalan vagyok, és már napok óta nem ettem - hadarja a lány, ám étel helyett elutasítást kap: - Nekünk sincs otthonunk, mégsem koldulunk - mondja szigorúan a néni. A lakásmaffiák áldozatait tömörítő Sors-Társak Egyesülete tíz éve küzd az ingatlancsalók ellen, s noha ügyüket már parlamenti albizottság is vizsgálta, továbbra is úgy érzik, a törvényhozók nem foglalkoznak kielégítően a problémáikkal. A mostani demonstrációjukkal is azt szeretnék elérni, hogy a csalókat, a csalárd ügyvédeket és közjegyzőket vonják végre felelősségre. Követelik, hogy az Országgyűlés által egyszer már megszavazott, az újbóli életkezdéshez szükséges anyagi támogatást kapják meg a rászorultak. (...) "Nem megyünk bele semmiféle politikai vitába, hiszen a mi problémánk nem politikai jellegű" - magyarázza az elnöknő, aki ezt az állítását néhány percen belül bizonyíthatja is. Az addig a Képviselői Irodaház előtt a megszorító csomag ellen tüntetők ellepik a területet, és a kormány ellen próbálják hangolni a lakásmaffiák áldozatait is. "Ha mindenki nemzetiszínű karkötőt hordana, nem itt tartanánk" - mondja egy hevesen gesztikuláló közepkorú asszony. - Jobb híján ez az én fegyverem Gyurcsány ellen - harsogja, és karkötős kezét ökölbe szorítva a Parlament felé int. "Ez a Sors-Társak demonstrációja, és a jogtalanul elvett otthonainkért küzdünk" - nyugtatja Török-Szabó Erzsébet, aztán egy madzaggal elhatárolják sátrukat a tüntetőktől. (Népszabadság, 2006. július 10.)

Kiállnak az igazukért. Ma befejezték a harmincnapos demonstrációjukat, és átadták a petíciójukat a Miniszterelnöki Hivatal képviselőjének. A dokumentumban a károsultak azt kérik, hogy a kormány biztosítson anyagi támogatást azoknak, akiktől a bűnözők elcsalták az otthonukat. A tüntetők emlékeztettek arra, hogy 2005-ben erre a célra 50 millió forintot biztosított a kormány. (Sláger Rádió, 2006. augusztus 6.)

Adózik-e az elkövető? (...) Az egyesület a petícióban azt szorgalmazza - mondta Török-Szabó Erzsébet elnök -, hogy a kormány kezdeményezze és támogassa annak az országgyűlési határozati javaslatnak a visszaállítását, amelyet a Ház 2004 júniusában fogadott el, ám 2005 márciusában Petrét József igazságügyi miniszter hatályon kívül helyezett. Mint mondta, a javaslat a lakásmaffia-tevékenység visszaszorításához szükséges kormányzati intézkedéseket tartalmazza. A petícióban az egyesület kéri, hogy a kormány a lakásmaffia vétlen és rászorult kárvallottainak újbóli életkezdéséhez biztosítson anyagi támogatást, továbbá vizsgálja meg, hogy a lakásmaffia tevékenység kapcsán az elkövetőknek „milyen illeték- és adófizetési kötelezettsége keletkezett, s megtörtént-e a kötelezettségek teljesítése”. Azt is kéri, hogy a kormány „mérje fel, hogy milyen mértékű adóhiányt eredményeznek az illegális ingatlan- és lakásbérbeadások”. (Népszava, 2006. augusztus 7.)

Igazságszolgáltatás? Politika- és korrupciómentes igazságszolgáltatást követel petíciójában a lakásmaffia áldozatait tömörítő Sors-Társak Közhasznú Egyesület. A dokumentum átadásával véget ért harmincnapos demonstrációjuk a Parlament előtti Kossuth téren. A több ezer károsult többségét úgy verték át, hogy nem kölcsönszerződést, hanem adásvételt írtak alá velük. "Most a nyugdíjunkt vonják éppen, úgyhogy százezer forintból kell élnünk ötven. Annyit vonnak, mert mivel perverztesek vagyunk, öszerintük... - panaszkodik az egyik sorstárs, míg a másik a bírói eljárást kritizálja: "Tulajdonképpen már egy év múlva hozhatott volna határozatot, hogy visszanyerem a tulajdonomat, és már hatodik éve tartja." Kovács Józsefnét két éve lakoltatták ki. Ők fedezetnek adták lakásukat három hónapra, gyakorlatilag hatszázezer forintért egy negyvenmillió házat veszítették el. „Az ellenfél ügyvédje azt közölte velem, mikor mondtam, hogy ön is tudja, hogy ez egy csalás: valamiből meg kell élni.” A petícióban azt kéri: legalább azt a költségvetési támogatást kapják vissza, amit 2004-ben egy ugyancsak petícióval kiharcolt országgyűlési albizottság megítélt nekik. Ebből ugyanis tíz-tizenöt családot meg tudnának menteni a kilakoltatástól. Az ötvenmillió forint ugyanis idén nem szerepelt a büdzsében. (Duna TV, 2006. augusztus 6.)

Strasbourg felé félúton

Egy kálvária stációi, a teljesség igénye nélkül

Kovácsné Bohos Anna évtizedes hányattatása annyiban érdemel különös figyelmet, hogy a strasbourgi emberjogi bíróság felé tart. Az ügy már nem csupán egy uniós állam egyik polgárának -

ügymond - kisszerű helyi perpatvara, hanem nemzetközi szintű botrány. Mert botrányos az, ha az állampolgár elveszti bizalmát a jog képviselőiben, védelmezőiben, s hogy egy bíróság ne vegye

komolyan saját magát és döntését. Olvasóink előtt nem ismeretlen az eset, röviden megírtuk már. Tanulságos azonban lépésről lépésre kielemezni - tartotta szerzőnk, és egyetértettünk.

Kezdjük a végén. Kezdjük azzal, hogy a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság (2. F. III. 20179/1997/18 ügyirat-számmal) 1998. szeptember 9-én Kónya Annamária felperes és Kovács József alperes ügyében, a „szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében” ítéletet hozott. A döntés lényege: a szerződés szövege szerint Kovács József ugyan eladta lakását, ingatlanát Kónya Annamáriának, ám ez a szerződés érvénytelen, mert lényegében egy kölcsönügylet fedezetéül szolgáló látszatszerződés volt. A T. Olvasó azonban sejti már a csattanót. Ebből a megállapításból, hogy a szerződés semmis, nem következik, hogy Kovácsék visszaköltözhetnek abba a lakásba, amely a kölcsön zálogául szolgáló ingatlan zálogfedezete volt, s amelyből, persze a törvényre hivatkozva, már évekkel előbb ki is lakoltatták őket... Mégpedig azért nem, mert az ingatlan visszaadása „nem volt a per tárgya”.

Az első ellenvélemény

Sajátos jogász logika. Hogy egy hasonlattal éljünk: ha a mentő egy bal-eset után bokatoréssal kórházba szállítja a sérültet, annak azért a fejsérülését is ellátják, ha kiderült, hogy koponyatoréssal is van, és az utóbbi kezelését nem uta-

sítják el arra hivatkozva, hogy az nem szerepelt a felvételi lapon. Érthetetlen, kivülállónak mindenesetre az, hogy szakmájukban jártas, tapasztaltnak mondható döntéshozók figyelmét elkerüli az a körülmény, hogy legalább egy mondatban a bírónak is joga van kitérni olyan apróságra, legalább a megoldás irányát mutatva, hogy egy ott-honától megfosztott embert legkevesebb sem a paragrafusokra való hivatkozás, hanem igazságának konkrétumokban - adott esetben tehát ingatlanának visszaszerzésében - megmutatkozó eredménye elégíti ki. Visszaadva a labdát: a per tárgya valójában ez volt. A bíróság azonban tett egy elegáns sasszét, s ezzel az oldallépéssel saját tekintélyét is a lakásmaffiózók koncául dobta oda.

„Nem engedik igazunkat visszakapni”

Idézve a panaszból, amelylyel Kovácsék igazságuk tudatában és megoldást remélve bírósághoz fordultak:

„Alulírott Kovács József és Kovács Józsefné (született Bohos Anna) panaszszal fordulunk a T. Bírósághoz, mivel Magyarországon a jogorvoslat hiányában nem engedik az igazunkat és az ingatlanunkat visszakapni.

Ezt a házat mi építettük

saját erőnkől 1991-ben. Benne laktunk 2004. június 10-ig, a kilakoltatás napjáig. Soha nem akartuk eladni, mégis egy hamis adásvételi szerződés áldozatai lettünk. A magyar igazság-

szolgáltatás nem annak ad igazat, aki igazat mond, hanem annak, aki nagyot tud hazudni.”

Kemény és elkeseredett mondatok. Akár országos szenzáció is lehetne Kovácsék kálváriájából, de a Sors-Társak Egyesületébe tömörült sokaság - és hányan lehetnek még, akiknek nincs is kapcsolatuk az egyesülettel, de szinte betűszerint hasonló problémákkal küszködnek! - már tudják, hogy nem több, hanem elviselhetetlenül sok eset-

ben estek jóhiszeműségük áldozatául családok és magánosok. Nem vigasztaló számukra az sem, hogy voltaképpen a történelem szele sodorta partra őket, a rendszerváltás joghézagait használták ki élelmes és lelkiismeretlen emberek, szemfüles bűnözők s a velük hamar kapcsolatot találó etikátlan ügyintéző ügyvédek, közjegyzők, sőt bírók is. Lelkiismeretük hamar felmentést adott nekik: egy ügyvédnek a megbízója érdekeit kell képviselni. A bökkenő, hogy miért a bőven honorolt fosztogatás olyan szent feladat, amelyért érdemes önelégült öntudattal harcba szállniuk.

A konkrét esetben, Kovácsék ügyében nem a benne szerepet játszó, közreműködést vállaló jogvégzett személyekről, hanem általános tapasztalatként és tanulságként állítjuk ezt. Véleményünket igazolja a már többtucatnyi intézkedés, amely a jogi hivatást megcsúfoló dr. iurisk ellen irányult, ezt támasztják alá a kamarai kizárások, a rendőrségi nyomozások - sőt elítéltetésük is...

Elgondolkodtató egymásra találások

A Sors-Társaknál nyilvánított adatok szerint több esetben is hasonló volt az áldozatok kisemmizésének módja - a modus operandi - és meglepő azonosságokat

mutatott az ügyintézők neve. Ugyanazok a szerződéseket megfogalmazó, ellenjegyző, hitelesítő jogi képviselők, az ügyvédek és a közjegyzők.

Fogalmazzunk szelíden is szolidan: ez legalábbis meglepő. Vagy elgondolkodtató. És elszomorító, hogy a törvényességre életüket feltevő emberek, a törvényességet szolgáló szervezetek és intézmények béna maflasággal figyelik mindezt. Valójában ez a közgondolkodás defektusa. A szemhunyasé, amely megengedi a hangsúlyeltolást, a szakmai ostobaságé, amely jobb esetben szakmai vakságnak minősíthető, de ez nem nyugtatja meg az érdekelteket. (A népszerű író és művelődéstörténész, Ráth-Végh István egyik szörnyű története egy bíróról szól, aki éjjel, lakása ablakából kitekintve egy gyilkosság szemtanúja lesz. Látja, hogy a tettes elmenekül, majd egy siheder bukkan elő a sötétből, segíteni akar a földön fekvőn, ám akkor megjelenik az őrző, és „rablógyilkosságon kapja rajta” a fiatalembert. Mit tesz Isten, az ártatlanságát hiába hangoztató éppen a szemtanú bíró elé kerül, aki azonban nem lehet ugyanabban az ügyben, amelyben ítélezik egyúttal tanú is, és ezért az előterjesztett bizonyítékok alapján dönt - és halálra ítéli a szerencsétlent. Egy paragrafust láthatóan ismer azért, de eszébe sem jut, hogy a tárgyalásról lemondhat, és másnak adhatja át a döntést, hogy a felmentő vallomást megtehesse.)

A történelem harapófogójában

Kovácsék nagy lendülettel kezdték vállalkozói életüket a rendszerváltást követően. Egy zöldséges-pavilont üzemeltettek. 1995 szeptemberétől azonban már a munkanélküliek számát gyarapították, de nem azért, mintha restek lettek

volna. A nagyvállalkozások, a diszkontáruházak tönkretették a kisvállalkozókat. Az adózás terhei, a folyamatosan növekvő bérleti díj veszteségessé tette működésüket. Márpedig a családot fenn kellett tartani, lévén még két kiskorú gyerekük is. Az iskoláztatás - ugyancsak növekvő - költségei, a fizetni valók felhalmozódása és egy „apróság”: nem kaptak szülői segítséget - egyre kilátástalanabbá tette a helyzetüket. Egy gyors anyagi injekció azonban, úgy vélték, átsegíthette volna őket a pillanatnyi akadályon. Egy hirdetési lapban, akár a mentőv a fuldoklónak, pontosan az jelent meg, amit kerestek. - Minden törvényes volt, igaz, a közöltekért a szerkesztőség nem vállalt felelősséget. - „Ingatlanfedezet keresnek 3 hónapi kikötéssel.” A Harris közti ingatlanközvetítő irodával nyomban felvették a kapcsolatot. Telefonon kaptak tájékoztatást a kilátásokról. Az információk szerint anyagi segélynyújtás a célja az ajánlatnak. Hivatalosan is írásba foglalják majd, hogy háromhavi használatra átadják a hitelt keresők az ingatlankat, s ezért 600 000-6 000 000 forintot kapnak.

Az ügyintéző, Márta Gabriella úgy tájékoztattott, lényegében egy magasabb kamatú - de nem bank által folyósított - kölcsön fedezetül kell a tehermentes ingatlan, arra a három hónapra, amíg a kölcsönt a folyamodók vissza nem fizetik.

A kilencvenes évek közepén a bankok még nagyon aggályosak voltak. Hosszas, többhetes huzavona, ellenőrzés előzte meg a hitelek folyósítását, nemegyszer előfordult, hogy alapos késéssel, de megtagadták a kilátásba helyezett hitelt, és nem egy kölcsönkéréső éppen a késedelem miatt állt szó szerint fejre. (Azóta már a bankok is áttértek a gyors, esetenként alig pár órás ügyintézésre, amely

Sírva vigadnak. A korábban megvont támogatásukat szeretnék újra megkapni a lakásmaffia áldozatai. Egyebek között ezt kérték Gyurcsány Ferenc miniszterelnöktől azok a becsapott emberek, akik 30 napig demonstráltak sátraikkal a Parlamenttel szemben. Tavaly nyártól ugyanis már nem jár nekik az az összesen 50 millió forint, amellyel az őket támogató közhasznú egyesület gazdálkodhatott. Több ezer hiszékeny és becsapott ember érzi úgy, hogy a lakásmaffiával együttműködő jogvégeztek emberekig sosem ér el az igazságszolgáltatás keze. Az ottlévők többségének vesztét ugyanis fiktív szerződések okozták. Pölöskei Ernőné másfél millió forint kölcsönt kért, és cserébe 14 milliót érő házáról írtak alá vele adásvételi szerződést, közjegyző előtt. „A közjegyzőnőt meghívták a tárgyalásra, és ott olyan véleményt mondott, hogy mi kértük föl, holott nem is ismertük, azt sem tudtam, hogy van egy ilyen közjegyzőnő, szóval ő az uzorával együttműködött” - mondta az asszony. Nemhogy a közjegyzőt, de az uzorást sem büntették meg. Sőt hiába fizette vissza az asszony a kölcsönkért pénzt, miután nem kapott róla elismervényt, még 5 milliót kellett fizetnie, nehogy végrehajtók vegyék el a házat. Marad tehát a sírva vigadás mint a 30 napos demonstráció záróakkordja, legalábbis addig, amíg a miniszterelnök nem válaszol a lakásmaffia áldozatainak követeléseire. (HVG.hu, 2006. augusztus 6.)

Egyetlenegy nem szavazat volt! A Gyurcsány Ferenc miniszterelnöknek címzett petícióban (...) az egyesület azt szorgalmazza - mondta Török-Szabó Erzsébet elnök -, hogy a kormány kezdeményezze és támogassa annak az országgyűlési határozati javaslatnak a visszaállítását, amelyet a Ház - 353 igen szavazattal, egy nem ellenében, tartózkodás nélkül - 2004 júniusában fogadott el, s amelyet 2005 márciusában Petrétai József igazságügyi miniszter hatályon kívül helyezett. (...) A demonstráción civilként megjelent Devánszky Molnár Katalin, az előző ciklus MSZP-s országgyűlési képviselője, a parlament lakásmaffia- tevékenységet feltáró albizottságának vezetője. A Kossuth téri Rákóczi-szobor mögötti füves területen sátrakat felferő tiltakozók többsége - az úgynevezett lakásmaffia áldozatai - az elmúlt hetekben transzparensekkel hívták fel a figyelmet problémáikra. Tábláikon „Az áldozatok jogait ki védi?”, „Olyan törvényt akarunk, hogy visszakapjuk otthonunkat” feliratok olvashatók. (MTV1, Híradó, 2006. augusztus 6.)

Nem zavartak... Török-Szabó Erzsébet: - Sajnos a kormány részéről senki nem zavart bennünket, úgyhogy sem képviselők, sem más kormányvezetőségből nem jelent meg senki. De az állampolgárok, az emberek érdeklődése maximálisan nyitottá vált. Gyurcsány Ferenc miniszterelnök úr nem volt jelen. Helyette dr. Kecsmár Ilona asszony jelent meg, aki átadja majd a miniszterelnök úrnak a petíciót. Mi azt várjuk, amit a petícióban leírtunk, a 2004. július 22-én elfogadott határozat, ami 2005-ben hatálytalanításra került, annak az eredeti állapotnak a helyreállítását. (Klubrádió, Reggeli gyors, 2006. augusztus 7.)

Török-Szabó Erzsébet elmondása szerint számos ügyben, ahol a tulajdonosok pert indítottak a szerződés semmissé nyilvánításának érdekében, ugyanaz a közjegyző járt el, mint amelyik előtt az alku kötött. Sőt a bűncselekményeket azonos személyek követték el. „A tettesek felelősségre vonása még ma sem történt meg, ezért a lakásmaffia újabb trükköket eszel ki” - állítja az elnök asszony, hozzátéve, hogy egyesületükhöz folyamatosan telefonálnak az újabb áldozatok, akik sokszor nemcsak lakásukat, hanem egészségüket és családjukat is elveszítik. „Igazából nem is értem, hogy azt a határozatot, amelyet a parlament egyöntetűen elfogadott, miért helyezte hatályon kívül az igazságügyi miniszter. Ráadásul az a két képviselő sem folytatja munkáját ebben a ciklusban, akik az ilyen ügyekkel foglalkoztak” - panaszkodik az elnök. (...) A Miniszterelnöki Hivaltól lapunk azt a tájékoztatást kapta, hogy az egyesület petícióját továbbították az Igazságügyi és Rendészeti Minisztériumnak. Ott azonban közölték, hogy az államtitkár úrnak még nem volt alkalma elolvasni a beadványt. A lehetséges megegyezést firtató kérdésünkre Török-Szabó Erzsébet úgy válaszolt: mindenféle halálos fenyegetés ellenére ő csak akkor nyugszik meg, ha rács mögött láthatja az elkövetőket. (Hetek, 2006. augusztus 11.)

Ügyvédek a lakásmaffiában. Már az ügyészség előtt van az elmúlt évek egyik legnagyobb lakásmaffia-ügye. A 72 tagú bűnszervezet után

még nemleges válasz esetén is megadja a kiút keresésének lehetőségét. Kovácséknál az akkori, szellemükben és végrehajtásukban régen meghaladott banki előírások, szokások is bűnösök a következményekben.)

Az átverés második lépcsőjén

„Semmi probléma nem lehet” - tájékoztattott az ügyintéző. Az iratok közjegyző és ügyvéd előtt készülnek. Az egész csupán forma, amelynek semmilyen hátrányos következménye nem lesz. (Módosul a régi mondás, hogy „az ördög a részletekben rejlik”. Mai alakjában így helyesebb: „Az ördög a lényegtelen formákban van!”)

A „lényegtelen” forma csupán az volt, hogy a dr. Antal György ügyvédnél 1995. december 4-én elkészített szerződés nem kölcsönről (amelynek azonban van ingatlanfedezete), hanem adásvételről szólt. A szöveg szerint tehát a jelen lévő Kovács Józsefné eladta ingatlanát egy bizonyos Koczka Lajosnak. Az ügyintéző Márta Gabriella megnyugtatta a meglepett és egy pillanatra elbizonytalanodó Kovácsné, hogy ez így szokás, csak az ügyintézőt gyorsítja, és megismételte, hogy semmilyen hátrányos következménnyel nem kell számolni!...

A szerződést tehát az ügyvédi irodában kötötték meg, de egyúttal nem adták át a pénzt Kovácséknak. (Minden együttérzése mellett az Olvasó nyomon követheti, hogy a bizalom lejtőjén hogyan csúszik egyre lejjebb, a kráter közepe felé az áldozat. Szinte minden egyes motívum a tudatos átejtés egy egy sikamlós lépcsőfoka.) Lélektanilag ilyenkor már „mindenki fut a pénze után”. Újabb és újabb engedményeket, apró, de végzetes módosításokat csikart ki az élelmes ügyvéd a jövőadó adósokból. Azok már észre

sem vették, fel sem fogták azokat a megjegyzéseket, kikötéseket, amelyekkel gyakorlatilag percek alatt átadták a lakásukat.

Kovácsék valóban futottak a pénzük után, mert akkor és ott semmit sem kaptak kézhez. A végső kölcsönösszeget, 4,1 millió forintot Kónya Annamária vette fel, ez azonban a háromhavi (!) kamattal nö-

Kovács Ani interjút ad a Kossuth téri demonstráció idején

velve már 5 699 000 forintként került követelésként az okiratba. (Érdemes utánaszámolni, hogy milyen kamatkulccsal dolgoztak a készséges hitelezők!)

Kovács Józsefben még maradt annyi szufla, hogy valamiképpen megpróbálja magát biztosítani, s hogy a hitelezők igazmondását is megerősítsék valamilyen anyagi biztosítékok. Ezért - utólag túlságosan is naivan úgy hitte, ennyi elég - viszontfedezetet kért, nehogy a végén még elveszítse a saját házát...

Újabb bukkánók

Még aznap, 1995. december 5-én elkészült a másik irat is, viszontfedezeti adásvételi szerződés Kovács József és Kónya Annamária között. (Tárgya egy budapesti, Csalogány utcai la-

kás.) Az ügyvéd azonban nem tájékoztatta Kovácsék, hogy ez a szerződés eleve érvénytelen, semmire sem kötelezi azt, aki ajánlja, mert OTP-hitelt vettek fel rá, s ha bankbejegyzés van egy lakáson, az nem adható el. (Akárcsak a bigámia. Ha valaki egyszer megházasodott, amíg el nem válik, nem köthet újabb házasságot. Illetve

dr. Antal Gábor ügyvéd szerepét nem csupán az Olvasó látja kétségesnek. Információink szerint azóta - más ügyek miatt - kizárták az Ügyvédi Kamarából. Vele nem tudtuk felvenni a kapcsolatot. Meghalt. Halálának okáról több bizonyítatlan elképzelés is kering.)

Egy egyszerű eset többszereplős változata

Az Olvasó nyilván értetlenkedik: hogyan került ide Kónya Annamária, amikor Koczka Lajos volt a hitelező?! (Illetve nem is ő, hanem egy harmadik valaki?) Ez egy kicsit rázósabb. És még az sem bizonyos, hogy helyesen idézzük fel az eseményeket. (Akár egy zsebtolvaj a zsúfolt aluljáróban. Amikor a áldozat észreveszi, hogy meglopták, már késő. A tolvaj régen továbbadta a tárcáját, azóta pedig már harmadik, negyedik „közreműködőnél” van a zsákmány.)

Térjünk egy pillanatra vissza a kezdetekhez. A hirdetést feladó cég (?) ügyintézője, Márta Gabriella bonyolította le az adásvétellel kozmetikázott kölcsönvételt. A cégben (egyszemélyes, másfél személyes vállalkozásban?) társtulajdonosa (?) és egyúttal barátnője Kónya Annamária. Akinek történetesen egy másik bonyolító, Horváth Zoltán az élettársa. Az évek folyamán ő is besegített az „ügyintézésbe”.

Lényegesebb azonban a szerepe egy eddig még nem említett személynek. A kölcsönt ugyanis, amelyet Márta Gabriella szervezett meg, és amelyet Koczka Lajos folyósított, egy közjegyző által kiállított hitelesített okirat szerint voltaképpen egy bizonyos Varga Zsolt szolgáltatta. Az okiraton azonban szó sincsen kölcsönről. Azon az áll, hogy Varga Zsolt a vevője annak a solymári háznak, amelyet Kovács József neki eladott. A vételár pedig történetesen az a 4,1 millió forint, amelyet az „eladó”, Kovács

köthet akár egy tucatot is, ha éppen nem tart a törvénytől, de valamennyi érvénytelen.)

Bár a dolognak látszólag semmi értelme sem volt, ezt az újabb szerződést megfejelték még valamivel: egy befogadó nyilatkozattal. Merő „humanitásból”, hiszen kiskorú gyerekekről volt szó. Arra elfelejtettek kitérni, hogy egy már eladott lakásba (még ha színel adták is el!) hogyan fogadhat be bárkit is az eladó, miután már a „vételárát” is felvette.

Maradt viszont a pusztán tény: a két szerződésért és a nyilatkozatért dr. Antal kért és felvett 300 ezer forintot.

Számlát nem adott róla. (Ezúton közöljük az APEH illetékeseivel: felesleges ennek az összegnek utánajárniuk! Hiábavaló munka lenne. Közbevetve:

József végül Kónya Anna-máriától vett át...!

Hát maga mindent kétszer mond? Kétszer mond?

Karinthy paródiája jut az ember eszébe, csak éppen nem oly derűs. A hitelezők, a lebonyolítók, az okmányok megkettőzésének azonban fontos feladata van. Megszünteti a közvetlen kapcsolatot. Mert ha Kónya Annamária vesz fel egy adott összeget, és azt továbbítja, majd neki törlesztik a részleteket, akkor rajta kellene követelni a törlesztést a hitelezői sor végén állónak is. Ha azonban egyetlen ponton elakad a törlesztés folyósítása, ám a zálogként szereplő ingatlant az „alaphitelező” birtokolja éppen, akkor az marad nála, tehát ő az úr a házban, az őstulajdonosok pedig hiába törlesztettek, a pénz kézen-közön eltűnt.

Az ilyenkor szokásos eljárás: bírósághoz fordulni. Egy külön és nem is érdekelt tanulmány lenne részletezni, éppen ki bukkan fel egy egy stációnál a szereplők közül, még a színteket is változtatva, hol fel-, hol alperesként. Maradjunk azonban a végénél. A bevezetőben említett ítélet végül is kimondta: nem valódi adásvételi szerződésről volt szó. A jegyzőkönyv szerint Kónya Annamária többször is megerősítette, hogy csak látszatszerződésről volt szó, hiszen valójában kölcsön, hitel volt az üzleti kapcsolat tárgya. (Olyan uzorahitel, amely azonnal ügyészi beavatkozást követelne, hivatalból is!)

A bíróság tehát ezt erősítette meg. Ebből azonban nem jutott arra a következtetésre, hogy az „eredeti állapot visszaállításával” az jár: Kovácsék visszaköltözhetnek a maguk építette, soha eladni nem szándékozott házukba.

Mint említettük: a jogaitól megfosztott házaspár

most a Nemzetközi Emberi Jogi Bizottság elé készül panaszával. Mélyen csalatkozva a hivatalos személyiségek szavazattoborzó szavaiban, a jogállamiságról szóló kenetteljes szövegekben. Az ő „bűnük” is az, hogy nem bűnözök. Hogy olyanok, mint a többi rászédett, aki becsülettel dolgozott, aki igyekezett alkalmazkodni az új körülményekhez, de aki hitelt adott a szélhámosoknak.

Kovácsék nem túlzott érzékenységből keresnek védelmet a határon túl. Fenyégetések, telefonos zaklatások, rémítgető verőlegények poklait élték már meg. Ebben sincsenek egyedül. Elszomorító, hogy arról viszont nem adhatunk hírt megnyugtató gyakorisággal: hatóságaink felszámolták a bűnszövetkezeteket, rács mögé kerültek a verőemberek. Időnként egy-egy pilótajáték, ennyi a zsákmány a vadászon. Nincs tudomásunk arról, hogy a csalogató és csalárd hirdetések kiagyalóit akár nyílt, akár operatív módon felderítenék, kinyomoznák. És megakadályoznák működésüket. Addig pedig a jog hézagain, a joggyakorlat lyukain átcsúszva zavartalanul megy a móka.

Utóirat: Az újabban nagyon divatosá vált, a jogi képviselők számára kényelmes és szavatolt mellékkeresetet nyújtó sajtópereken rendszeresen elhangzik az érv, hogy a hírt (amely szent és közölhető) nem szabad összekeverni a kommentárral, tehát a publikált eseményekhez fűződő megjegyzéseket, személyes véleményeket nem szabad tényként, bizonyított eseménynek álcázva előadni. Nos, a jövőbeni félreértéseket elkerülendő tessék a fentebb leírtakat mind csupán egyetlen kommentárnak tekinteni, amelyet azonban a bizonyított, okiratban létező, megtekinthető, ellenőrizhető tények mazsoláival hintettünk tele.

Alaksza Tamás

a hajdú-bihari rendőrök három évig nyomoztak. A módszer az volt, hogy Szabolcs-Szatmár-Bereg, Borsod-Abaúj-Zemplén és Hajdú-Bihar megye hirdetési újságjaiban kezes- és jövedelemigazolás nélkül ígértek gyorsítást. A kölcsönt havi 10 százalékos kamattal adták. A lakásmaffia is nevezett csoportban ügyvédek készítettek elő a fiktív adásvételi szerződéseket. A valótlant tartalmazó okirat szerint a megtevesztett emberek azt írták alá, hogy az ingatlanuk vételára és a kölcsön közötti különbséget átvették, és így hozzájárulnak a lakás tulajdonjogának a bejegyzéséhez. Abban az esetben pedig, ha a hisztérien emberek nem tudták időben visszafizetni a kölcsönt, a hamis szerződéssel a csoport megszerezte az ingatlant. A két ellenjegyző ügyvéd 673 ügylet elkészítésében vett részt. A csoport az elmúlt évek során 97 ingatlan tulajdonjogát szerezte meg. A lakások, telkek egy részét néhány napon belül eladták, a frekvenciát, jobb helyen találhatóakat pedig megtartották. Végül összesen 291 millió forint jogtalan haszonra tett szert a 72 tagú csoport. Az eljárás során jelentős kárt okozó csalás, zsarolás, okirat-hamisítás, valamint jogosulatlan pénzügyi tevékenység büntetést állapította meg a Hajdú-Bihar Megyei Rendőr-főkapitányság. A büntetési tételek 2-től 16 évig terjedhetnek. (Magyar Rádió, 2006. július 30.)

Lakásmaffia a pszichiátrián. Rémtörténetek keringenek a kórházak krónikus osztályain arról, hogyan találja meg az egyedülálló magatehetetlen betegeket a lakásmaffia. A magukat hozzátartozóknak feltüntető csalók új áldozatait az elfekvőkön és pszichiátriákon ápolt emberek, akik szinte bármit aláírnak néhány kedves szóért cserébe. A Nyíró Gyula Kórházban a szociális munkások buktatták le a csalókat. Nyolc szociális munkás figyel a nővéreken és az orvosokon kívül a Nyíró Gyula Kórház idős, magatehetetlen vagy nem beszámítható betegeire. Itt így próbálják meg elejét venni annak, hogy betegek gondoskodást színlelő csalók áldozatai legyenek. Nemrégiben éppen egy pszichiátriai kezelés alatt álló beteget választottak ki a csalók, és az ápolt egyetlen kimenőnapjáról kismizmizve hozták vissza a kórházba. „Nem az az igazolvány volt nála, amivel távozott, hanem egy ideiglenes igazolvány. Mint kiderült, akik elvitték őt kimenőre Budapestről egy olyan 130 kilométerre lévő faluba, kijelentették az állandó lakásából, majd bejelentették oda egy nem létező úton, illetve házszám alá” - mondta Uri-Kovács Rita, a Nyíró Gyula Kórház szociális munkása. A kórházból azonnal értesítették a rendőrséget, és ebben az esetben sikerült is elkapni a csalókat, és elindítani a büntetőeljárást, valamint a pert a beteg lakásának visszaszerzéséért. Idén csak a BRFK-hoz 20 kórházi bejelentés érkezett efféle csalásokról, ami már az összes ingatlan-csalási ügy egyötöde. (RTL Klub, 2006. augusztus 3.)

Meg is verték. „Tizen lakunk, itt ez egy szoba és egy kamra. Mi alakítottuk át szobának. Ötödik éve. Lehoztak a faluba, megmutatták, ez szép, és ez jó, megcsinálták gyorsan az adásvételi szerződéseket, amiről kiderült, hogy a Földhivatalnál nem tudjuk bejelenteni magunkat, csak négy évre rá, tavaly jelentkezhettünk be ide először. Az egész részt vettem meg, amit kétszer eladtak. Egyszer nekem, és egyszer a szomszédasszonyomnak. Megpróbáltam az ügyvédet megtalálni, aki intézte ezt a dolgot, aztán kiderült, hogy az Ügyvédi Kamarától elküldték, vagy már nincs az Ügyvédi Kamarában, úgyhogy nemigen találtuk meg.” Riporter: - Mit gondol, hogy ő próbálkozik azóta másokkal? „Ezt hallásból biztosan tudom, hogy igen.” Riporter: - Ugyanígy kiszolgáltattott embereknek tesz ajánlatot. „Többekkel is találkoztam, akiket ő költöztetett ide Pestről, tudom, hogy van itt kapcsolata, még mindig van itt kapcsolata.” Riporter: - Nem jelentették fel a rendőrségen? - „Nemigen merném megkockáztatni. Volt, akit megfenyegettek, és volt, akit meg is vertek.” (Kossuth Rádió, szombat délelőtt, 2006. augusztus 19.)

Akciótervben a lakásmaffia-üldözés. Molnár Gyula párttereken felülemelkedő együttműködésről beszélt az MSZP kampánynyitóján. A szocialisták budapesti elnöke a főváros legfontosabb fejlesztései között kiemelte, hogy „hosszú távon” fel kell készülni egy olimpia megszervezésére is. Molnár a koalícióval kapcsolatban elmondta: tudtuk, hogy a „tapasztalat és a megújulás szövetsége nem egy szerelemházasság lesz, de tudjuk a feladatot, érezzük a közös felelősséget”. A politikus több pontban vázolta a budapesti fejlesztéseket: akciót indítanak a lakásmaffia ellen, egységes lakbért és egységes parkolási rendszert vezetnének be. (Népszava, 2006. augusztus 27.)

Szeptemberi programok

	Óra	Kedd	Csütörtök
Minden héten	9.30-15.00	Ügyfelfogadás	Ügyfelfogadás
1. hét	15-18		Jogi tanácsadás
2. hét	17-19	Egyesületi Fórum meghívott vendégekkel	
3. hét	16-18 15-17	Felvilágosítás	Egészségügyi nap
4. hét	15-18	Jogi tanácsadás	Terepere nap

Dr. Ignác István
dandártábornok,
a Pest-megyei
Rendőrkapitányság
vezetője lesz az egyesület
vendége
szeptember 12-én,
délután 5 órakor.

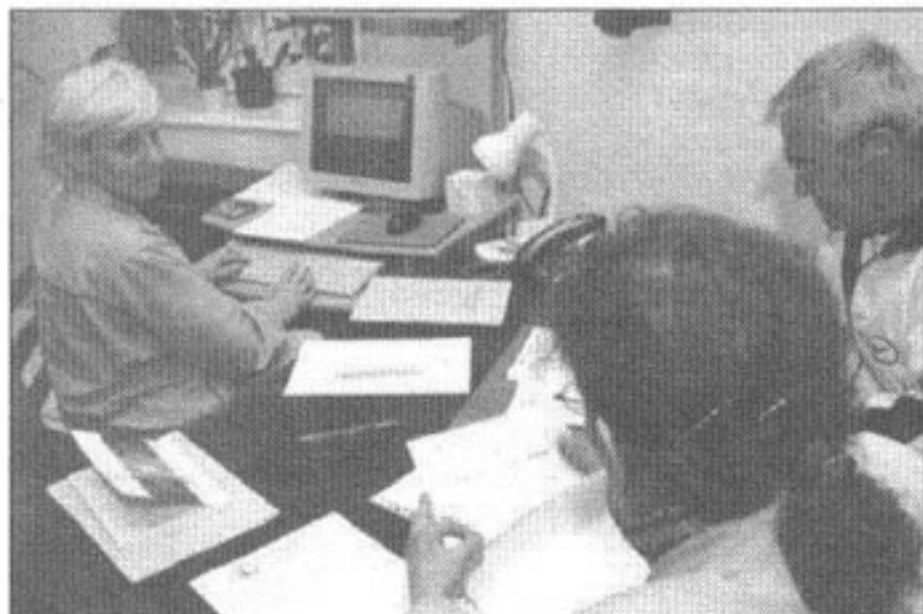

Az új ügyfeleket az előzetesen telefonon,
személyesen egyeztetett időpontban fogadjuk.

Kivel szeretnének találkozni,
miről szeretnének hallani?

Kérjük, írják meg
a sorstarsak@freemail.hu címre!

A programváltoztatás jogát fenntartjuk!

Az egyesület szolgáltatásai

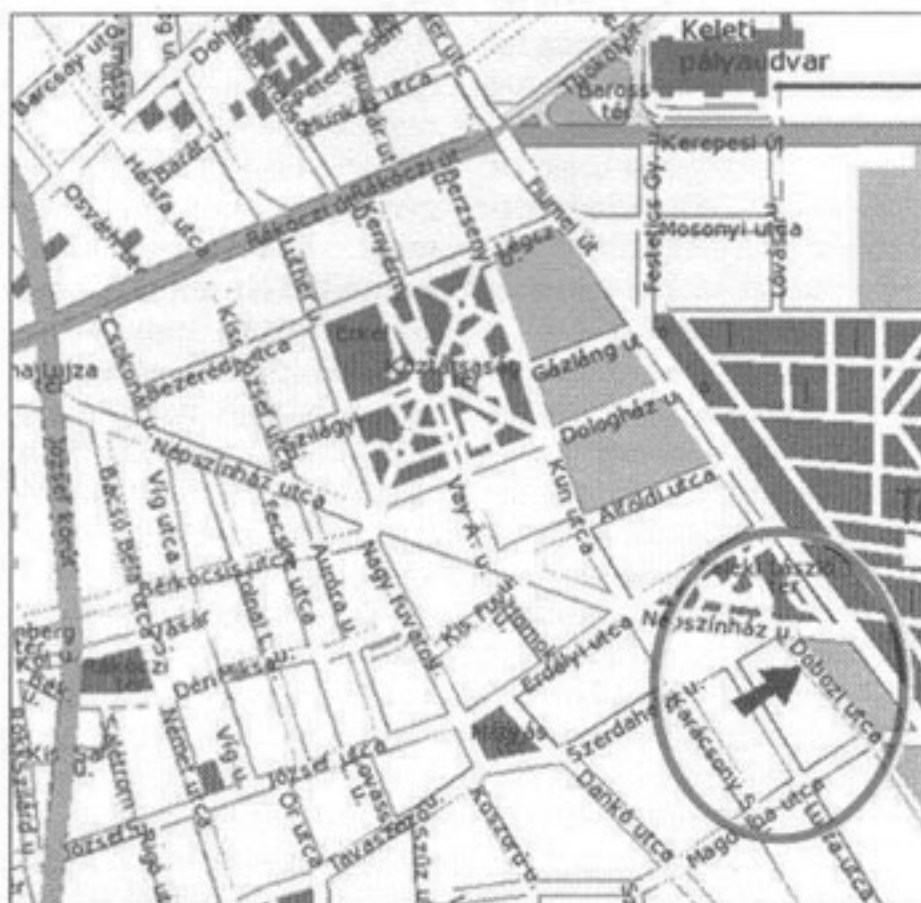
- jogi tanácsadás,
- azonos jellegű
esetek bemutatása,
- beadványok elkészítése,
- tárgyalásokra szakértő küldése,
- tájékoztatás,
- segítségnyújtás,
- lelkisegély-nyújtás.

(Megbeszéléshez időpontot egyeztetni a fenti telefonszámok
egyikén lehet.)

Lakásmaffiaügyek a Budapest Televízióban

Minden második pénteken reggel 8 és 9 óra között
Török-Szabó Erzsébettel találkozhatnak a Budapest Te-
levízió nézői. Műsora az ingatlanbűnözés jellegzetessé-
geivel foglalkozik, meghívott vendégei a téma avatott
szakértői és maguk a megkárosítottak. Az első adások
igen nagy figyelmet keltettek, sokan jelentkeztek telefo-
non már a stúdióban, a műsor idején, majd később az
egyesületben, hogy elmesélik a maguk ügyét, és segít-
séget kérjenek a megoldáshoz.

Hol érhető el az egyesület?

A Sors-Társak Közhasznú Egyesületének címe:

1086 Budapest, Dobozi u. 7-9. fszt. 3.

Telefon/üzenetrögzítő/fax:

06-1-210-7021; 06-1-210-7525, 06-30/924-31-83

Internet: www.sors-tarsak.hu

E-mail: sorstarsak@freemail.hu

Az iroda megközelíthető

a Blaha Lujza tértől a 28-as, 37-es,

a Keleti pályaudvartól a 24-es villamossal,

a Salgótarjáni úti megállóig

Adószámunk: 18175921-1-42

Kérjük mindazokat, akik az áldozatok otthonának
védelmét, a már kilakoltatottak újbóli otthon-
teremtését fontosnak tartják, személyi jövedelemadó-
bevallásukban a Sors-Társak Közhasznú Egyesületét
jelölik meg adójuk 1%-ának kedvezményezettjeként.

Impresszum

SORS-TÁRSÁK LAPJA

Az ingatlanbűnözési károsláncok fóruma

Kiadja a Sors-Társak Közhasznú Egyesülete
Felelős kiadó Török-Szabó Erzsébet, elnök
Szerkesztő: Szöllősi Ferenc